

גמ"ר 1882/07/13 - מדינת ישראל נגד עלית תמיר

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

גמ"ר 1882-07-13 מדינת ישראל נ' תמיר
תיק חיצוני: 3953/13

בפני	כב' השופט אלון אופיר
מאשימה	מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז הדרום
נגד	עלית תמיר ע"י עו"ד אבנר גולוב
נאשמים	

גזר-דין

הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בביצוע עבירה של גרימת מוות ברשלנות.

המדובר בטרגדיה אשר התרחשה ביום 26.12.12 עת נהגה הנאשמת רכב מסוג שברולט בכביש 25 מדימונה לכיוון באר-שבע.

במהלך פנייה שמאלה, ואף שעצרה היא בסמוך לתמרור עצור שהיה בכיוון נסיעתה, לא נתנה היא זכות קדימה לרכב אחר אשר לו הייתה נתונה זכות הקדימה במקום.

לאחר שחסמה את נתיב נסיעת הרכב המעורב (נהוג ע"י מר גמיל אבו עראר), התרחשה תאונה במהלכה מצא את מותו עמוס תמיר ז"ל (בעלה של הנאשמת) וכן אמו של הנהג המעורב הגב' נעימה אבו עראר ז"ל אשר ישבה כנוסעת ברכב המעורב.

הנאשמת עצמה נחבלה בתאונה חבלות של ממש, כך גם נוסע נוסף ברכב השברולט נחבל חבלות של ממש. בנוסף, נחבלו חבלות גוף נוסעים נוספים ברכב המעורב.

בהתאם לעובדות כתב האישום עמד לרשות הנאשמת שדה ראייה של 168 מטר לכיוון ממנו הגיע הרכב המעורב, ובכל זאת לא ניתנה לרכב זה זכות הקדימה אשר הגיע לו מכח החוק.

הנאשמת לקחה ביום 6.11.13 אחריות מלאה ביחס לעובדות כתב האישום אשר לא עבר כל תיקון.

באותו היום, הגישו הצדדים לבית המשפט הסדר טיעון כתוב אשר נשען על נסיבותיה המיוחדות של הנאשמת ושל תוצאות התאונה, כפי שפורט בעניין זה בהמשך גזר הדין.

עמוד 1

לבקשת הצדדים נשלחה הנאשמת לקבלת תסקיר של שירות המבחן למבוגרים.

ביום 3.3.14 הגיש שירות המבחן למבוגרים תסקיר מקיף ביחס לנאשמת.

תסקיר זה הוכן לאחר ששירות המבחן פגש את הנאשמת עצמה, את בתה וכן את מר עדל אבו עראר, בנה של המנוחה בפרשה עצובה זו.

קריאת התסקיר רק חיזקה והעצימה בעיני את האסון אשר פקד את שתי המשפחות המעורבות באירוע זה.

משפחת אבו עראר איבדה ברגע אחד את בת משפחתם שהייתה אם וסבתא אהובה לנכדים.

משפחת הנאשמת והנאשמת עצמה איבדה ברגע אחד את בעלה מזה 57 שנים וניכר בתסקיר השבר הגדול בשתי המשפחות כתוצאה מתאונה זו.

שירות המבחן הסביר כי הנאשמת כיום בת 77, סיעודית ואינה יכולה לתפקד תפקוד בסיסי ללא עזרה חיצונית.

התסקיר מתאר את ההלם הנפשי בו שרויה הנאשמת לאחר האובדן שגרמה בנהיגתה ועד כמה מצבה הגופני והנפשי מוגבל עד חוסר יכולת לבצע אף של"ץ.

התסקיר מתאר גם את תחושת האובדן הקשה של משפחת אבו עראר, ואת השבר הקשה שם.

ב"כ המדינה אשר הבין את הנסיבות המיוחדות והחריגות בפרשה זו, הסכים באופן חריג לחרוג מרף הענישה הנוהג ביחס לגרימת מוות ברשלנות כאשר רף הרשלנות אינו נמוך ואינו מעיד על רשלנות קלה.

צודק ב"כ המדינה בטיעונו כי רשלנותו דוגמת רשלנות הנאשמת מקימה על פי רוב ענישה הכוללת מאסר לתקופה אשר נעה בין שנה לשנתיים מאסר.

יחד עם זאת, גילה של הנאשמת, מצבה הגופני והנפשי הירוד, נכותה הפיזית והרגשית על רקע אובדן בעלה ובן זוגה במהלך אותה התאונה, כל אלה הובילו להסדר הטיעון אשר הוצג בכתב לבית המשפט.

בנה של המנוחה בתאונה, עו"ד מכובד המופיע מדי פעם אף באולם זה בפני, הסביר ברגישות את הכאב שחווה הוא ומשפחתו כתוצאה מהאובדן.

על אף טענות שהועלו מצדו ביחס לחוסר תקשורת עם הפרקליטות הנוגע למועד הדיון בפני, נחה דעתי כי משפחת המנוחה שותפה בתהליך ובתסקיר מול שירות המבחן, ובאצילות נפש לא באה בפני בית המשפט בכל טענה הדורשת החמרה בענישה כלפי הנאשמת.

משפחת המנוחה אף ויתרה על כל פיצוי אפשרי ורק ביקשה להביע עמדתה בפני תוך העברת עמדה לשירות המבחן לפיה ראוי כי הנאשמת לא תנהג יותר וכי יעשה "בדק בית" של הרשויות באשר למתן אפשרות נהיגה לקשישים במצבה

של הנאשמת.

אכן, נשגב מבינתי כיצד נהגת בגילה ובמצבה הגופני של הנאשמת (אשר סבלה מהסתיידות בעמוד השדרה) המשיכה בגיל 77 להחזיק ברישיון נהיגה כאשר מנתוני התסקיר עולה כי תקופה ארוכה עוד לפני התאונה, חלה התדרדרות במצבה הבריאותי.

הנאשמת עברה בעצמה אסון נוסף עת איבדה בשנת 2000 בתאונה קטלנית אחרת את בנה, אסון אשר יצר שבר עמוק נוסף בחייה.

צירוף מצבה הנפשי עם מצבה הגופני על רקע גילה, חייב בעיני "הדלקת נורה אדומה" ברשות הרישוי ונראה כי המנגנונים הקבועים בחוק לא איתרו צורך לבחון את שאלת חידוש רישיונה בזמן.

לו מנגנון זה היה פועל בצורה נכונה, יותר מסביר כי האסון הכפול בפרשה זו היה נמנע.

אני סבור כי הלקח המרכזי מפרשה זו צריכה להיות בחינה מחודשת של משרד התחבורה את מנגנון אישור הכשירות לנהגים אשר עברו גיל 65 (גיל הפנסיה לנשים וסמוך לגיל הפנסיה לגברים).

ראוי כי רשות הרישוי תמצא דרך נאותה לבחון כל נהג המגיע לגיל פנסיה באופן אשר לא יאפשר למי שכשירותו לנהיגה מוטלת בספק להמשיך ולאחוז בהגה.

ברור לחלוטין כי המדובר בתהליך רגיש, אך לאור התוצאות המחרידות בפרשה זו, נראה כי המנגנון הקיים אינו מהווה "מסננת" מספיקה המניבה תוצאות סבירות ויש לבחון בכובד ראש מנגנון יעיל וחדש.

הסדר הטיעון אותו הציגו הצדדים בפני, לקח בחשבון את הצורך המידי להרחיק את הנאשמת מכל יכולת נהיגה וזאת לצמיתות.

המדובר בעיני בהחלטה נכונה של הצדדים אשר תרחיק את הנאשמת מכל יכולת עתידית לגרום נזק נוסף במהלך נהיגה.

רצון הצדדים לכלול בחלק מרכיבי הענישה גם רכיב של "ש"ץ, התברר כבלתי אפשרי מבחינת שירות המבחן, ואני מוצא את הסברו ונימוקיו של השירות מספקים.

אדגיש עוד כי בחינת ההסדר המוצע באה גם על רקע ותק נהיגת הנאשמת משנת 1970 והעובדה כי אין לחובתה עבר תעבורתי מכביד (עבירת קנס אחת בעשר השנים האחרונות) זאת יחד עם לקיחת האחריות המלאה מצידה ואובדנה האישי בתאונה.

אני מוצא את ההסדר המוצע הכולל פסילה לצמיתות, ומאסר מותנה רכיבי ענישה הולמים לפרשה זו.

ב"כ המדינה סבר כי כדי לאזן את הוצאת רכיב השל"ץ מן ההסדר ראוי לגזור פיצוי למשפחת המנוחה, אך כאמור בנה של המנוחה הודיע כי המשפחה אינה מעוניינת בפיצוי.

ב"כ המדינה סבר כי קנס יהיה עונש הולם כתחליף לפיצוי, אך ב"כ הנאשמת הסביר את מצבה הכלכלי של הנאשמת החייה מקצבת זיקנה, ולכן הגעתי למסקנה כי חתימה על התחייבות כספית תהווה ענישה הולמת ביחס לרכיב ענישה זה המצוי במחלוקת בין הצדדים.

אני מוצא את הסדר הטיעון המוצע הולם בנסיבות העניין ומחליט לקבלו (למעט רכיב השל"ץ אשר יוחלף בחתימה על התחייבות כספית)

אני קובע כי עותק מפרוטוקול זה יועבר לעיונו של שר התחבורה ולידי מנכ"ל משרד הרישוי, כדי שהגוף המחוקק יוכל לבחון עמדתו מחדש ביחס למנגנון המאפשר חידוש רישיונות נהיגה לקשישים.

ודוק - אין אני סבור כי כל נהג או נהגת המגיעים לגיל פנסיה צריכים לחדול מנהיגה.

בית המשפט סבור כי החל מגיל פנסיה, ראוי כי שאלת חידוש הרישוי, תבחן ביתר זהירות ועל בסיס מנגנון אשר ימנע מבלתי כשירים לאחוז בהגה.

השורה התחתונה היא שכיום, מנגנון זה פשוט אינו עובד בצורה תקינה!

מכל האמור לעיל אני גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:

1. מורה על פסילת הנאשמת מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה וזאת לצמיתות.

2. הנני גוזר על הנאשמת 6 חודשי מאסר אשר ירוצו במידה והנאשמת תבצע ותורשע בביצוע עבירה

של נהיגה בזמן פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה או גרימת תאונה כתוצאה מנהיגה רשלנית או גרימת מוות ברשלנות והכל תוך 3 שנים מהיום.

3. הנאשמת תחתום על התחייבות כספית בסך 10000 ₪ להימנע מביצוע עבירה של נהיגה בעודה פסול מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה או עבירה של גרימת תאונה או עבירה של גרימת מוות ברשלנות והכל תוך שנתיים מהיום.

ההתחייבות תחתם בפני ב"כ הנאשמת תוך 30 יום מהיום ואם לא תחתום הנאשמת כאמור, תיאסר למשך 15 יום.

ניתנה היום, ט"ז אדר ב תשע"ד, 18 מרץ 2014, בנוכחות
הצדדים.